

ὕπὸ φαῖαν ἐσθῆτα ἀπὸ τε ὑμῶν καὶ τοῦ κόσμου ὅλου.

Γνωρίζετε ὅ,τι διέτρεξε κατόπιν γνωρίζετε πῶς εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην.

Βεβαίως δὲν ἐπεζήτησα νὰ ὠφεληθῶ ἐκ τῶν δοκιμασιῶν καὶ θλίψεών μου ἀρηγομένη ὑμῖν τὴν θλιβεράν τοῦ βίου μου ἱστορίαν.

Σὰς τὴν περιέγραψα εἰλικρινῶς, ὁποῖα ἦτο, ὅταν συνήντησα τὴν δεσποινίδα Βράδον... Ἱστορία βίου ἀπέλπιδος.

Θὰ δυνηθῆτε λοιπὸν νὰ κατανοήσετε τὸν πειρασμόν, ὅστις με κατέλαβεν, ὅταν ὁ γερμανικὸς μύδρος ἐπληξε θανασιμῶς τὸ θυμὸν μου ἐν τῇ γαλλικῇ καλύβῃ;

Ἐκεῖτο ἐκεῖ... ἔμπροσθέν μου νεκρά...

Τὸ ὄνομά της ἦτο ἀκηλίδωτον.

Τὸ μέλλον της μοὶ ὑπέσχετο τὴν ἀνταμοιβήν, ἣν ἡ τύχη ἠρνήθη εἰς τὰς ἐντίμους προσπαθείας εἰλικρινῶς μετανοούσης γυναικός.

Ἡ θέσις, τὴν ὁποῖαν εἶχον ἀπολέσει ἐν τῷ κόσμῳ, μοὶ προσφέρετο ἐκ νέου, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα μοναδικὸν ὄρον· νὰ ταπεινωθῶ μέχρι τοῦ δόλου ὅπως τὴν ἀποκτήσω.

Οὐδεμία ἐλπίς ἔλαμπε πρὸ ἔμοῦ. Οὐδένα φίλον εἶχον πλησίον μου ὅπως με συμβουλεύσει καὶ με σώσει. Τὰ ὠραιότερά μου ἔτη εἶχον δαπανηθῆ εἰς ματαίως ἀποπειράς, ὅπως ἀποκτήσω τὴν ὑπόληψιν τοῦ κόσμου.

Τοιαύτη ἦτο ἡ ὀδυνηρὰ θέσις μου ὅταν ἡ ἐλπίς τῆς πιθανότητος τοῦ νὰ λάβω εἰς τὴν κατοχήν μου τὴν θέσιν τῆς δεσποινίδος Βράδον, ἣν ἐπίστευον νεκράν, ἀνέλαμψεν ἐν τῷ πνεύματί μου.

Ἐξ ἀκουσίου ὠθήσεως, χωρὶς νὰ σκεφθῶ τί πράττω... μετὰ μοιραίας ἀσυνειδησίας ἀν θέλετε... ἐδραξάμην τῆς εὐκαιρίας καὶ σὰς παρεκάλεσα νὰ μοὶ διευκολύνητε τὴν δίοδον ἀνὰ τὰς γερμανικὰς γραμμάς ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Βράδον.

Φθάσασα εἰς Ἀγγλίαν, ἔσχον τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῶ. Ἐπειράθην ἐν πρῶτον καὶ ὕστατον διάβημα ὅπως ἐπιστρέψω πρὶν ἢ καταντήση πολὺ ἀργά.

Μετέβην μέχρι τοῦ Ἀσύλου... ἀλλ' ἐσταμάτησα εἰς τὴν ἀντίπεραν γωνίαν τῆς ὁδοῦ πρὶν ἢ ὑπερβῶ τὸν οὐδὸν τῆς θύρας του.

Ἡ παλαιὰ ἀνευ ἐλπίδος ζωῆ, δημιουργηθεῖσα ἐξ ἀνεπανορθώτων δυστυχιῶν, ἀναπαρέστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, οἵτινες ἔμενον προσηλωμένοι ἐπὶ τῆς ἀπιστίας ἐκείνης θύρας, ἣτις μοὶ ἦτο τόσον οἰκεία.

Μὲ κατέλαβε φρίκη ἀκατανίκητος πρὸ τῆς ιδέας τοῦ νὰ ἀνάλαβω πάλιν τοιοῦτον βίον.

Κενὸν ὄχημα διήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ὁ ἠνίοχος ἔτεινεν ἐρωτῶν τὴν χεῖρα ἀν εἶχον ἀνάγκην τῆς ὑπηρεσίας του.

Ἐκ καθαρᾶς ἀπελπισίας τὸν ἐσταμάτησα καὶ ὅταν με ἠρώτησε:

— Ποῦ πηγαίνει ἡ κυρία;

Ἐκ τῆς αὐτῆς καθαρᾶς ἀπελπισίας τῷ ἀπεκρίθην:

— Εἰς τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἄ! ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἐκφράσω τὴν ἐνδομύχως ὑφιστάμην ἀφ' ἧς, τοῦ δόλου μου εὐδοκιμήσαντος, εὐρέθην τόσον ἡσυχῶς καὶ εὐχαρίστως κατέχουσα τὴν θέσιν μου ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Πλεῖστοι περιστάσεις, αἵτινες ἐν τῇ συμπεριφορᾷ μου βεβαίως θὰ σὰς ἐφάνησαν παράδοξοι καὶ ἀνεξήγητοι τότε, ἦδη ἐξηγούνται ἡμῖν μετ' ὅσα ἠκούσατε.

Θὰ παρατηρήσατε πρὸ ἰκανοῦ τινος χρόνου ἦδη ὅτι ἐν τῷ βῆθει τῆς καρδίας μου ἤμην τεθλιμμένη καὶ ἀπελπιστικῶς μελαγχολική.

Γνωρίζετε ἦδη τὸ διατί.

Ἡ ἐξομολόγησις ἔληξεν ἡ συνειδήσις μου ὠμίλησεν ἐπὶ τέλους.

Ἀπαλλάττεσθε τῆς πρὸς ἐμὲ ὑποχρεώσεώς σας... εἰσθε ἐλεύθεροι.

Ἐγὼ δέ, χάρις εἰς τὸν κύριον Γκράυ, εὐρίσκωμαι ἦδη ἐνταῦθα, καταγγέλλουσα ἐμαυτήν, ἐπὶ τῷ ἀδικήματι ὅπερ διέπραξα, ἐνώπιον τοῦ ἀνδρός ὃν προσέβαλα.

Ἐσιώπησεν. Ἐσβέσθη καὶ ἡ ὑστάτη ἀπήχησις τῆς φωνῆς της.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξηκολούθουν νὰ μένωσι προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ Ὁρατίου.

Ἡδύνατο λοιπὸν οὗτος ν' ἀντιστῆ, μετ' ὅσα ἤκουσεν, εἰς τὴν θερμὴν ἰκεσίαν τοῦ γλυκυτάτου καὶ ταπεινοῦ ἐκείνου βλέμματος τῆς προσδοκίας;

Θὰ τὴν συνεχώρει;

Πρὸ ἐνὸς λεπτοῦ, ὁ Ἰούλιος εἶχε παρατηρήσει δάκρυα ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ φίλου του, καὶ ἐσκέφθη τότε, ὅτι ἀπκσα ἢ συμπάθεια τῆς ψυχῆς τοῦ Ὁρατίου ἀνῆκον ἀκόμη εἰς τὴν Μέρσην...

Ἄλλ' ἦδη, ἅμα αὐτῇ ἐσιώπησεν, ἐκεῖνος διέμενον ἀκίνητος ἀτειχτος, με ξηρούς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ σιωπῶν.

Ἦτο πιθανὸν ὅτι δὲν ἐσκέπτετο οὗτος ἡ ἐκείνην καὶ ὅτι δὲν ἠσθάνετο κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας ἕτερον αἰσθημα ἐκτὸς τῆς ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως, ὅτι ἐπὶ τόσον χρόνον εἶχεν ἐμπαιχθῆ καὶ ἀπατηθῆ;

[Ἐπειτα συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

LOUIS JOURDAN

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ῥωμαϊκὸν διήγημα.

[Συνέχεια]

Ἰψωσε τότε τοὺς βραχίονας καὶ ἔσεισε κυκλικῶς τὴν ἐξ ἐλεφαντόδοντος μικρὰν αὐτοῦ ράβδον προσφέρων στεντορεῖα τῇ φωνῇ μαγικὰς λέξεις. Πάραυτα ἔλαφρὸς ψιθυρὸς ἠκούσθη καὶ ἀνέμου πνοὴ ἔσθεσε τὰς δάδας.

Οἱ παριστάμενοι, βλέποντες τὸ θαῦμα, ἐξεπλάγησαν καὶ ἔκλεισαν τοὺς ὀφθαλμούς. Ὅταν ἠνέφξαν αὐτοὺς πάλιν, νέα λάμψις ἐπλήρου τὴν αἶθουσαν, ἡδυτέρα ἀκτῖνος σελήνης, ἐν ἣ τ' ἀντικείμενα ἐ-

φαίνοντο ἐν φωτοβόλῳ αἰθρίας. Συγχρόνως ἠδεῖα μουσικὴ ἠκούσθη ἀρμονικῶς ἠχοῦσα. Τ' ἀντικείμενα τότε ἐφάνησαν κινούμενα, τὰ δὲ ἀγάλματα ἐκίνουν τὰ χεῖλη καὶ ἐμειδίωσαν. Εὐάρεστος ὁσμή διεχύθη μεθυστικὴ καὶ διεγείρουσα τὰς αἰσθήσεις.

Ὁ μάγος τότε ἔσεισε πάλιν τὴν ράβδον καὶ χαριέντα πρόσωπα ἐφάνησαν περιπτάμενα καὶ ἀνὰ δύο ἐφορμῶντα ἐν τῷ κενῷ.

Οἱ αὐλικοὶ καὶ αἱ δέσποιναι ἐφορμῶν ἐκ τῶν θωπειῶν, ἄς ἐπεδαψίλευον αὐταῖς μυστηριώδεις χεῖρες, καὶ ἐλιποψύχουν ὑπὸ τὰ μυστηριώδη φιλήματα. Καὶ αὐτῇ ἡ Φαῦστα καὶ ὁ Εὐμορφος ὑπέκυψαν ἀκατασχέτως εἰς μαγείαν. Ὁ μὲν ἐλησημόνησε τὴν ἀφοσίωσιν αὐτοῦ, ἡ δὲ τὴν ὑπερήφανον αὐτῆς ἀντίστασιν.

Αἶφνης τὰ ἱπτάμενα ζεύγη ἐξηφανίσθησαν ὡς καπνός ἡ λάμψις ἐδιπλασιάσθη καὶ ἡ θεία Ἀστάρτη ἐπεφάνη.

Ἐκαστος ἀνεγνώρισεν αὐτὴν ἐκ τοῦ ἀναστήματος καὶ τοῦ βαδίσματος αὐτῆς, ἐκ τῆς ξανθῆς κόμης καὶ τοῦ εὐπλάστου τραχήλου, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τῆς ἡδύτητος τοῦ μειδιάματος αὐτῆς. Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν μετ' εὐμενείας καὶ ἔνευσε τῇ Φαύστῃ, ἣτις, ὑποτακσομένη, ἐπλησίασε πρὸς τὸν θρόνον καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρα αὐτῆς εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Ἡλιογαβάλου.

Αἶφνης ἡ μαγεία ἔπαυσεν, αἰσθεθεῖσαι δάδες ἀνήφθησαν ἀφ' ἑαυτῶν καὶ ὑπὸ τὸ φῶς αὐτῶν ἐπανηλθεν ἡ πραγματικότης. Ὁ Μίθρας καὶ οἱ συνοδεύσαντες αὐτὸν ἐξηφανίσθησαν.

Ἀλλὰ νέον πρόσωπον ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης. Ἦν ἀρχηγὸς λεγεῶνος μετὰ στρατιωτῶν, ὧν ἀπήστραπτον τὰ ξίφη καὶ τὰ κράνη.

«Καῖσαρ, εἶπεν, ἔρχομαι ζητῶν δύο γυναῖκας, ἄς ἀναμένουσι τὴν μὲν ὃ σύζυγος, τὴν δὲ ὁ μνηστήρ.»

Ἀποτεινόμενος εἶτα τῇ Φαύστῃ καὶ τῇ Ὀκταβίᾳ, προσέθηκεν:

«Ἀκολουθήσατέ με, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἀρίκιος σὰς ἀναμένουσιν.»

Ὁ Ἡλιογαβάλος ἐξηγριώθη.

«Ἄφρων, εἶπε πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς λεγεῶνος, τολμᾶς νὰ περιφρονήσης τὸν αὐτοκράτορα εἰς τὸ παλάτιόν του; Ἡ Φαῦστα δὲν εἶναι πλέον σύζυγος τοῦ Ἀρικού, ἀλλ' ἐμοῦ. Ἡ δὲ Ὀκταβία εἶναι ἀνεψιά μου καὶ διατελεῖ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν μου.»

Ταῦτα λέγων ἔλαβεν ἀμφοτέρας ἀπὸ τῶν βραχιόνων, ὡς ἵνα κρατήσῃ αὐτάς, ἀλλ' αἱ δύο γυναῖκες ἀπεσπάσθησαν καὶ ἔσπευσαν ὀπισθεν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς λεγεῶνος.

Οὗτος ὑπέλαβεν:

«Ὁ στρατιώτης ὑπακούει τοῖς ἀρχηγοῖς αὐτοῦ μόνον. Ὁ Παῦλος διέταξε, ἐκτελῶ τὰς διαταγὰς του.»

«Ἀθλίε!», ἀνέκραξεν ὁ αὐτοκράτωρ.

Καὶ ὀρμῶν πρὸς αὐτὸν ὕψωσε τὴν χεῖρα ἵνα πλήξῃ αὐτόν, ἀλλ' αἱ πυγμαί του κατέπεσαν ἀνίσχυροι πρὸ τοῦ θώρακος τοῦ ἀρχηγοῦ. Βλέποντες τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν ἀπειλούμενον, οἱ στρατιῶται προέβη-

